

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobkyně: **V. K.**, zast. JUDr. Jiřím Císařem, advokátem se sídlem Hrnčířská 55/14, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 29. 11. 2012, č. j. 12967/12-1400-505479, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 6. 2015, č. j. 15 Af 46/2013 – 48,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 6. 2015, č. j. 15 Af 46/2013 – 48, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 29. 11. 2012, č. j. 12967/12-1400-505479, **se zrušuje.**

III. Platební výměr Finančního úřadu v Litoměřicích ze dne 29. 5. 2012, č. j. 88531/12/196962506459, **se zrušuje.**

IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši **25 456 Kč**, k rukám jejího zástupce JUDr. Jiřího Císaře, advokáta se sídlem Hrnčířská 55/14, Ústí nad Labem, **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „finanční ředitelství“) specifikovanému v záhlaví. Napadeným rozhodnutím finanční ředitelství změnilo k odvolání stěžovatelky platební výměr Finančního úřadu v Litoměřicích (dále jen „správce daně“) ze dne 29. 5. 2012, č. j. 88531/12/196962506459, jímž byla stěžovatelce vyměřena daň z převodu nemovitostí ve výši 52 500 Kč. Změna spočívala pouze v tom, že ve výroku platebního výměru byla ustanovení § 98 a § 145 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) nově nahrazena § 92 a slova „podle pomůcek“ byla nově nahrazena slovem „dokazováním“.

[2] Finanční ředitelství bylo s účinností od 1. 1. 2013 dle § 19 odst. 1 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, zrušeno a jeho právním nástupcem se ve smyslu § 7 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb., ve spojení s § 69 č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), stalo Odvolací finanční ředitelství, s nímž bylo v řízení jako s žalovaným pokračováno.

[3] Daň byla stěžovatelce vyměřena poté, co sama daňové přiznání nepodala, s ohledem na její názor, že není poplatníkem daně z převodu nemovitostí. Proti ní a jejímu manželovi byla vedena exekuce. Soudní exekutor vydal exekuční příkaz k prodeji budovy a pozemku v jejich vlastnictví v katastrálním území a obci Litoměřice. Následně exekutor vydal, po domluvě s oprávněným, dne 21. 1. 2011 souhlas s volným prodejem nemovitostí. Dne 8. 3. 2011 uzavřela stěžovatelka spolu se svým manželem v postavení prodávajících kupní smlouvu s kupujícími, kdy předmětem kupní smlouvy byl převod vlastnického práva k předmětným nemovitostem. Účinky vkladu práva do katastru nemovitostí vznikly dnem 9. 3. 2011. V kupní smlouvě byla sjednána kupní cena ve výši 3 500 000 Kč, která byla dle čl. 3.2 kupní smlouvy zaplacena na účet soudního exekutora. Správce daně a finanční ředitelství dovodili, že k převodu nemovitostí došlo na základě kupní smlouvy, byť se souhlasem soudního exekutora, a proto nebyly naplněny podmínky dle § 8 odst. 1 písm. b) zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění účinném do 31. 12. 2011 (dále jen "zákon o trojdani“). V důsledku toho jsou poplatníky nikoliv nabyvatelé, nýbrž převodci, tedy stěžovatelka a její manžel.

[4] Krajský soud podané žalobě nevyhověl. Vyšel z toho, že ke změně vlastnictví k nemovitostem došlo na základě kupní smlouvy ze dne 8. 3. 2011 a tudíž poplatníkem daně z převodu nemovitostí byli podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona o trojdani převodci. K tomu, aby se aplikoval § 8 odst. 1 písm. b) by bylo nezbytné, aby k převodu vlastnických práv došlo skrze nucený výkon rozhodnutí, kdy by prodej obstaral soudní exekutor podle zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění do 31. 12. 2012 (dále jen „exekuční řád“). K převodu sice došlo pod tlakem nařízené exekuce, ale právním titulem byla daná kupní smlouva. Šlo tedy o derivativní nabytí vlastnického práva na základě svobodného projevu vůle stěžovatelky a jejího manžela. Mohli se rozhodnout, zda nechají nemovitost prodat v rámci nuceného výkonu rozhodnutí, nebo zda uzavřou kupní smlouvu. Mohli tak sami rozhodnout, kdo bude novým vlastníkem, a mohli ovlivnit výši kupní ceny. Nic jim navíc nebránilo, aby se ve smlouvě dohodli, že daň za ně uhradí nabyvatelé. Smysl zajištění

faktického uhrazení daňové povinnosti je zajištěn institutem ručení ze strany nabyvatelů zakotveným v § 8 odst. 1 písm. a) zákona o trojdani.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy proto, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku v předchozím řízení.

[6] Ze slovního spojení „při výkonu rozhodnutí nebo exekuci“ obsaženého v § 8 odst. 1 písm. b) zákona o trojdani je evidentní, že zákonodárce jako kritérium pro odlišnou úpravu osoby poplatníka daně nestanovuje právní formu převodu či přechodu. Soudní exekutor dal souhlas s uzavřením kupní smlouvy jen proto, že kupní cena byla zaplacena na jeho účet. Právní názor soudu, že je rozhodující forma převodu, nemá oporu v zákoně. Posouzení, zda je či není plněno při exekuci, je odvislé od toho, v čí prospěch je hrazeno. Obdobně pokud povinný uhradí dlužnou částku na základě výzvy exekutora k dobrovolnému splnění na účet exekutora, jedná se také o plnění při exekuci, byť jde o plnění dobrovolné. Pokud by byl správný závěr krajského soudu, pak by exekutoři přímé prodeje nepovolovali, neboť by v takovém případě dluh nevymohli a neměli by právo na plnou výši odměny. Tudíž plnění povinného k rukám exekutora je vždy plněním při exekuci. Zvolená právní forma snížila náklady exekuce a pravděpodobně zvýšila její výnos, neboť je obecně známým faktem, že při nucené dražbě nebývá dosahováno takových výsledků, jako při přímém prodeji.

[7] To však nemá vést k odlišnému daňovému režimu. Primárním důvodem odlišného režimu při exekuci byl zjevně fiskální prospěch a zjednodušení daňového řízení. Pokud je povinný v exekuci zbavován veškerého majetku, logicky nebude mít na úhradu daňové povinnosti finanční prostředky. Ačkoliv při dobrovolném převodu by byl nabyvatel ručitelem, uplatnění práv vůči ručiteli nese zcela zbytečné administrativní i finanční náklady. Navíc vymáhání daně po převodci, pokud není vůbec vyloučeno, přináší i závažné sociální důsledky zpětně dopadající na stát. Smyslem zákonné úpravy bylo nepochybně zachovat jednak příjmy státního rozpočtu a současně nepřitěžovat povinnému v exekuci dalším nákladem, který by ho mohl uvrhnout do hmotné nouze.

[8] Ze všech shora uvedených důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil společně s rozhodnutím žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti sdělil, že se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu. On sám dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru, že jde-li o nabytí v exekuci, musí jít o některý ze způsobů provedení exekuce upravený v exekučním řádu. K převodu takovým způsobem však nedošlo. V podrobnostech odkázal na své rozhodnutí. Navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[11] Mezi účastníky je sporná pouze otázka výkladu § 8 odst. 1 písm. a) a b) zákona o trojdani. Ustanovení § 8 odst. 1 v rozhodné době znělo: „*(1) Poplatníkem daně z převodu nemovitostí je a) převodce (prodávající); nabyvatel je v tomto případě ručitelem, b) nabyvatel, jde-li o nabytí nemovitosti při výkonu rozhodnutí nebo exekuci podle zvláštního právního předpisu, vyvlastnění, vydržení, v insolvenčním řízení po rozhodnutí o úpadku nebo ve veřejné dražbě anebo o nabytí nemovitosti na základě smlouvy o zajišťovacím převodu práva, v souvislosti s postoupením pohledávky, při zrušení právnické osoby bez likvidace nebo při rozdělení likvidačního zůstatku při zrušení právnické osoby s likvidací, c) převodce i nabyvatel, jde-li o výměnu nemovitostí; převodce i nabyvatel jsou v tomto případě povinni platit daň společně a nerozdílně.*“
[12] Obecné pravidlo tedy bylo stanoveno v odst. 1 písm. a), které za poplatníka označovalo převodce. K tomu, aby byl poplatníkem nabyvatel, musela být splněna některá z výjimek uvedených v odst. 1 písm. b), popřípadě u výměny nemovitostí byly poplatníky oba. V posuzované věci je sporné naplnění podmínky „*nabytí nemovitosti při exekuci podle zvláštního právního předpisu*“.

[13] Zvláštním právním předpisem je třeba rozumět zejména exekuční řád, což vyplývá i z poznámky pod čarou, ale může se jednat například i o exekuci podle daňového řádu nebo podle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. V posuzované věci se jednalo o exekuci podle exekučního řádu. Ten pojem „exekuce“ výslovně nedefinuje. Tento pojem byl spojován s nařízením exekuce soudem a s tím souvisejícím udělením pověření soudnímu exekutorovi, když podle § 35 odst. 2 exekučního řádu platilo: „*(2) Exekuční řízení je zahájeno dnem, kdy návrh na nařízení exekuce došel exekutorovi. Exekutor však může začít provádět exekuci až tehdy, udělí-li mu exekuční soud pověření k jejímu provedení.*“ Dále pak podle § 44 odst. 3 exekučního řádu platilo: „*(3) Soud usnesením nařídí exekuci a jejím provedením pověří exekutora do 15 dnů, jestliže jsou splněny všechny zákonem stanovené předpoklady pro nařízení exekuce, jinak návrh zamítne. Soud nařídí exekuci, aniž by stanovil, jakým způsobem má být exekuce provedena.*“

[14] Doručením usnesení o nařízení exekuce také nastávaly účinky generálního inhibitoria podle § 44a odst. 1 exekučního řádu („*Po doručení usnesení nesmí povinný nakládat se svým majetkem včetně nemovitostí a majetku patřícího do společného jmění manželů, vyjma ...*“), jehož porušení je podle téhož ustanovení sankcionováno relativní neplatností takového úkonu (jednání). Jedna z výjimek z generálního inhibitoria je obsažena v § 44a odst. 4 exekučního řádu, který v rozhodné době zněl: „*(4) S písemným souhlasem exekutora, oprávněného a všech přihlášených věřitelů může povinný k úhradě vymáhané pohledávky, jejího příslušenství, nákladů exekuce či nákladů oprávněného zpeněžit majetek nebo jednotlivé majetkové hodnoty, nejsou-li postiženy jinou exekucí, nejméně však za obvyklou cenu zjištěnou na základě znaleckého posudku splatnou při podpisu smlouvy k rukám*

exekutora.“ Toto ustanovení bylo do exekučního řádu vloženo novelou exekučního řádu č. 286/2009 Sb. Důvodová zpráva k uvedenému ustanovení mj. uváděla: „*Novinkou je možnost prodeje přesně vymezené věci nebo části majetku povinným tzv. z volné ruky, souhlasí-li s tímto postupem oprávněný, přihlášení věřitelé a exekutor a je-li zaručeno, že věc bude takto prodána minimálně za cenu obvyklou. Jde o institut, který si klade za cíl přispět k hladšímu a méně konfliktnímu průběhu exekuce, kdy dlužník poté, co se dozví o blokačních omezeních ke svému majetku, je sám aktivně motivován k prodeji části svého majetku, čímž zabrání, aby exekutor zpeněžil části jeho majetku podle své volby.*“

[15] Ustanovení § 58 exekučního řádu a následující upravuje způsoby provedení exekuce, mezi které patří i prodej nemovitostí, který je dále upraven v § 66 a následujících exekučního řádu. Podle § 69 téhož předpisu se přiměřeně užijí ustanovení občanského soudního řádu upravující výkon rozhodnutí prodejem nemovitostí.

[16] Ze shora provedené rekapitulace právní úpravy je zřejmé, že na jednu stranu tzv. prodej z volné ruky podle § 44a odst. 4 exekučního řádu není způsobem provedení exekuce, na druhou stranu jde o postup v probíhající exekuci (až po nařízení exekuce soudem) a exekučním řádem je regulován a to pod sankcí relativní neplatnosti. Smluvní strany tedy v takovém případě nepožívají plné smluvní volnosti. Nemohou sjednat nižší cenu, než je cena zjištěná znaleckým posudkem. Plnění z prodeje se nedostává do rukou prodávajícího, ale do rukou exekutora, který s ním nakládá, jako by šlo o výtěžek z dražby, včetně případného provedení rozvrhu a vrácení přeplatku povinnému (viz Kasíková, M. a kol., Exekuční řád. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013 str. 274). Prodej navíc musí být prováděn k úhradě vymáhané pohledávky, jejího příslušenství, nákladů exekuce či nákladů oprávněného. Odlišnosti od situace, kdy exekutor nemovitost prodá v dražbě tak nejsou v mnoha ohledech nijak zásadní. O tom, že exekuce probíhá, a tudíž jsou s prodejem spojena omezení, je nabyvatel informován již z listu vlastnictví, do kterého je informace o nařízení exekuce zapisována [viz § 9 odst. 1 písm. c) zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem a § 25 odst. 1 písm. a) zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon)]

[17] Prodej majetku podle § 44a odst. 4 exekučního řádu je tedy prováděn v exekuci, ačkoliv nejde o způsob provedení exekuce. To samé ostatně platí i pro dobrovolné plnění povinného exekutorovi, ačkoliv ani o něm nikdo nepochybuje, že je prováděno v exekuci (viz v tomto směru § 46 odst. 4 exekučního řádu).

[18] Tento závěr podporuje i účelová metoda výkladu právní normy. Výjimky z obecného pravidla uvedené v § 8 odst. 1 písm. b) zákona o trojdani byly relativně různorodé, ale lze vypozorovat jejich dva okruhy situací, které zákonodárce k jejich přijetí vedly. Jedním jsou situace, kdy není spravedlivé požadovat uhrazení daně po původním vlastníkovi, neboť pozbývá vlastnictví proti své vůli a z nabytí vlastnictví profituje nabyvatel (zejména vydržení a vyvlastnění). Druhým okruhem jsou situace, kdy lze z obecné zkušenosti předpokládat, že uhrazení daně ze strany převodce bude problematické, neboť na něj nebude mít často finanční prostředky (zejména insolvenční řízení po rozhodnutí o úpadku, ale i výkon rozhodnutí, exekuce či veřejná dražba) nebo to vůbec nebude možné (v případě zrušení právnické osoby), a je proto vhodnější, aby poplatníkem byl nabyvatel. Tomu svědčí například i důvodová zpráva k zákonu č. 27/2000

Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o veřejných dražbách, který novelizoval též § 8 odst. 1 písm. b) zákona o trojdani rozšířením výčtu výjimek o nabytí ve veřejné dražbě, k čemuž tato zpráva uváděla: *„V zájmu řádného plnění daňových a poplatkových povinností je navrhována změna zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí; vychází se přitom z obdobné filozofie, jako v zákoně o konkursu a vyrovnání. Pokud by byl poplatníkem daně z přechodu vlastnictví dosavadní vlastník vydražené věci, docházelo by často k situaci, kdy by daňové povinnosti nebyly plněny. Navrhuje se tedy, aby poplatníkem daně byl zásadně nabyvatel - tedy vydražitel.“*

[19] Je sice pravdou, jak uvedl krajský soud, že vymahatelnost daně je v případě poplatníků podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona o trojdani, tedy převodců, zajišťována též ručením za zaplacení daně ze strany nabyvatele. Nicméně v případech uvedených v písm. b), kde lze předpokládat finanční problémy na straně převodců, se zjevně předpokládá, že by zpravidla nemělo vůbec smysl se snažit vymoci nejprve zaplacení daně po převodci. V této souvislosti nelze přehlédnout, že podmínkou uplatnění ručení je zpravidla neúspěšné vymáhání daňové povinnosti na poplatníkovi je (viz § 171 odst. 3 daňového řádu), a navíc ručení za daň z převodu nemovitosti se nevztahuje na příslušenství daně (viz též pokyn GFŘ-D-18 k ručení v daňovém řízení).

[20] Kritériem pro stanovení výjimek také nebylo to, zda šlo o derivativní převod nebo originární nabytí vlastnického práva, jak dovozoval krajský soud. Ve výčtu výjimek jsou sice zahrnuty i originární způsoby nabytí vlastnického práva, jako je například vyvlastnění, vydržení nebo nabytí v dražbě, ale jsou zde i jednoznačně derivativní způsoby nabytí vlastnického práva, jako je zejména nabytí nemovitosti na základě smlouvy o zajišťovacím převodu práva, ale i prodej věcí mimo dražbu v insolvenčním řízení podle § 289 zákona č. 186/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon). Takové dělení také nedává z pohledu daňového žádnou logiku, neboť například i u dražby by bylo možné se nejprve pokoušet o zaplacení daně převodcem a nabyvatel by mohl být ručitelem, ale rozhodujícím kritériem je právě předpoklad horší vymahatelnosti daňové povinnosti po převodci.

[21] Pokud je vůči určité osobě vedena exekuce, pak pro úsudek o solventnosti této osoby, jako poplatníka daně, je zcela irelevantní, zda k prodeji nemovitosti došlo na základě kupní smlouvy za podmínek § 44a odst. 4 exekučního řádu nebo prodejem nemovitosti jako způsobem provedení exekuce podle § 58 a následujících exekučního řádu. V obou případech bývá pravidlem, že osoba v exekuci má finanční potíže, a výtěžek z prodeje se k původnímu vlastníkovi nedostane. I účelová metoda výkladu právní normy proto vede k závěru, že by v obou těchto případech by měl být poplatníkem nabyvatel a nikoliv převodce.

[22] Správní orgány i krajský soud tedy pochybily, pokud za poplatníka daně považovaly stěžovatelku, neboť v dané věci osobou poplatníka byl nabyvatel podle § 8 odst. 1 písm. b) zákona o trojdani a nikoliv převodce podle § 8 odst. 1 písm. a) téhož předpisu. Není podstatné, že si smluvní strany v bodu 5.6. kupní smlouvy sjednaly, že daň z převodu nemovitostí uhradí prodávající, když toto ustanovení váže smluvní strany, ale nemá žádný dopad na vztah ke správci daně (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28.11.2001, sp. zn. 33 Odo 714/2001, publ. pod č. 1/2003 Sbírky soudních rozhodnutí a

stanovisek Nejvyššího soudu nebo též rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 1932, sp. zn. 6868/32, Boh. F 6224/1932).

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu. S ohledem na to, že v posuzovaném případě byly již v řízení před krajským soudem dány důvody pro to, aby bylo rozhodnutí finančního ředitelství zrušeno, nevrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť by při respektování názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí nemohl učinit nic jiného, než rozhodnutí finančního ředitelství zrušit. Stejné platí i pro platební výměr vydaný správcem daně, neboť je zřejmé, že daň neměla být vůbec stěžovatelce vyměřena a žalovanému by proto také nezbývalo, než platební výměr zrušit. Nejvyšší správní soud proto současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu rozhodl také o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí i o zrušení platebního výměru správce daně [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s.].

[24] Vzhledem k tomu, že vydání platebního výměru bylo prvním úkonem ve věci, není třeba ani řízení ukončovat, a tudíž nebylo důvodu vracet věc žalovanému k dalšímu řízení.

[25] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[26] Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci. Žalovaný ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Stěžovatelka měla ve věci plný úspěch, neboť napadené rozhodnutí finančního ředitelství bylo zrušeno, a proto jí Nejvyšší správní soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému.

[27] Tyto náklady řízení jsou tvořeny jednak částkou 9 000 Kč za soudní poplatky (soudní poplatek za návrh na odkladný účinek ve výši 1 000 Kč, za žalobu ve výši 3 000 Kč a soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč). Dále jsou tvořeny náklady právního zastoupení. Zástupce stěžovatelky v řízení o žalobě před krajským soudem učinil celkem tři úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“)], písemné podání ve věci samé – žaloba [§ 11 odst. 1 písm. d) AT] a účast na jednání před soudem [§ 11 odst. 1 písm. g) AT]. V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce stěžovatelky jeden úkon právní

služby, kterým je písemné podání ve věci samé (doplnění kasační stížnosti) [§ 11 odst. 1 písm. d) AT]. Za každý úkon právní služby náleží zástupci stěžovatelky mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. AT], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 AT. Za jeden úkon právní služby proto náleží 3 400 Kč. Celkem tedy náklady právního zastoupení za 4 úkony právní služby činí 13 600 Kč. Zástupce stěžovatelky doložil osvědčení o registraci k dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“). K nákladům řízení o žalobě a o kasační stížnosti se tedy přičítá DPH ve výši 2 856 Kč. Celková částka za řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem činí 25 456 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu